

Pred Garibaldijevem spominikom.

(Na Janikulu v Rimu.)

Na svetega mesta najvišjem holmu
Da bode kdaj spominik ti stal —
O tem pač môrda ni sanjal nisi,
Prevrátnikov ,slavni general‘.

In vènder! Na silnem granitnem podstavu
Ogrómen se brónast konj pení,
Na konju ogrómnem pa v vsem veličastvu
Sediš, junak Garibaldi ti.

Zmagalno ti plava okó nad Rimom,
Razgled je najlepši ti nanj odprt —
In zdí se, da v brónastem mrtvem očesu
Živita še vedno zavist in črt. —

Zavist in črt, ki do cerkve božje
Skrbnó si v rovárskih ju prsih redíł
Tedáj, ko še z divjjo svojo druháljo
Za sláve sí venec se v bojih potíł.

Pač, cerkev si božjo sovražil zakleto,
Nji grob si kôpal, pehál jo v propast:
In to ,nemínljiva‘ je tvoja — ,zasluga‘,
In to ,nevenljiva‘ je tvoja — ,čast‘ . . .

,Zasluga‘ velika — vredna je vencev
In pesmij junaških in lovorík!
Vsa vredna, da móžu na večne čase
Postavi se zánjo — spominík!

Práv vélel je nékdo: Rovárje na križe
Pribíjali nekoč so dobri ljudjé:
Dandánes pa to so prinesli nam časi,
Da s križi rovarjem se prsi krasé . . .

,Zasluga‘ velika — preganjati cerkev,
A trud, pogubiti jo — ta je zamán,
Zamán so vse žrtve, vsi tèmni načrti,
Ki pèklo jih riše noč in dan!

Kaj nisi nikoli, junak Garibaldi,
Tám dôli pod kûpolo Petrovo stal,
Kaj nisi nikoli tám v zlátih črkah
Beséd vekovitih zapisanih bral:

„Ti skala si, Peter, in nánjo sezídám,
Utrdíam si cerkev najvišji zidár,
In hrúj še takó — do konca je časov
Porušil ne bode peklenski vihar!“

Mih. Opeka.

Stari dolg.

(Povest. — Spisal Ivo Trošt.)

(Dalje.)

V.

Minica je delala natančno po materinih navzetih.

Čudno jo je ganilo, ko je prvokrat videla ženina.

Prišel je v Ljubljano nakupit raznih potrebnih stvari za svatbo, potem se je oglašil tudi pri nevesti. Deklica se ga ni mogla nageledati. Tudi Ivan se je nehoté nerodno poklonil na pol gosposki ženski in jo vprašal:

„Od kod ste pa vi? Ne zamerite!“

Doznávši odgovor ni vedel več naprej. Bil je v zadregi. Deklica se mu je zdela mična. Skrivaj jo je primerjal z Jerico . . .

Ko sta bila z nevesto zunaj, je vprašal:

„Gotovo je kakšna sorodnica to-le dekle, Jerica?“

„Samo naša šivilja; tukaj dela še-le nekaj dnij; prijazno dekle; meni se je zeló prikupila.“

„Zalo dekle, zares. Saj dovoliš, Jerica, da jo še jedenkrat pogledam?“

„Ne bodi no! Ali smo otroci?“

Ivan je sam stopil nazaj v sobo in hotel nekaj vprašati, pa beseda ni hotela nikamor. Slišal je stopinje zunaj pred vrati in vedel, da posluša nevesta; pred seboj je pa videl bitje, ki ga je mamilo z vso silo.

„Morda imate tudi na Studencu kaj dela zame? Prišla bi, kadar dovršim tukaj!“ Tako se je ponudila, spoznavša njegovo zadrego. In zopet je uprla vanj oči, ki so hotele prodreti Ivanovo srce.

„Ne vem, če bo kaj.“

„Morda to bolje vé vaša nova gospodinja.“ Deklica je govorila zadnje besede dokaj prisljano. Povesila je glavico, da je videl Ivan beli vrat. Oba sta umolknila. Ivan je šel k nevesti in rekel:

„Ali si slišala?“